

Chemarea mea...

Eugenia Calancea

O zi frumoasă își arată înfățișarea,
Dar eu vreau să-ncep chemarea,
Zăpezii pufoase și albă ca-n Paradis,
Cu îngerii și zâne înlănțuiți ca-ntr-un vis.

Te rog Doamne cheamă vântul
Și norii în valuri ce sărută pământul,
Provoacă șăgalnic fulgii-n joc,
Lumini licărind în raze de foc.

Cu dansul fulgilor e gelos cerul,
Iar noi simțim văpaia și misterul,
Cum fulgi de nea cad în cascadă
Ca focul de iubire ei să vadă.

Să ne-aruncăm pirzându-ne în zare,
Înmugurind cu patimă o nouă îmbrățișare,
Iubirea s-o ducem în marele extaz,
S-ajungem în copilărie, să uităm de necaz.

Așa te simți în altă lume, departe de pământ,
Imaginea Sfintei Marii cu tot ce-i sfânt,
Acolo de unde naște al nostru trimis,
Domnul cu îngerii și steaua de vis.

E gol, e cuminte și e liniștit
Și el va fi de tot pământul iubit,
Nu va fi furtună și nici un uragan,
Chemarea mea sper să n-o risipesc în van.